

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. O. I.**, nar. X, stát. přísl. Nigérie, bytem X, zast.: JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokát, se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2014 č.j. CPR-13323-6/ČJ-2013-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené tlumočníci Mgr. H. B. se přiznává odměna za provedení tlumočnický úkon ve výši 847,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ze dne 30. 9. 2013 č.j. KRPA-248472/ČJ-2013-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 zmíněného zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 citovaného zákona, a to do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že

se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona o pobytu cizinců. Uvedené rozhodnutí změnil žalovaný tak, že upravil dobu uloženího správního vyhoštění, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území na šest měsíců. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobce především namítá, že napadeným rozhodnutím uložené správní vyhoštění neodpovídá nízké závažnosti jeho protiprávního jednání. Uložení správního vyhoštění za tak krátkou dobu (17 dnů) nelegálního pobytu považuje žalobce za příliš tvrdé. Uvádí, že již jen jeho zajištění na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, omezení na osobní svobodě a následné řízení o správním vyhoštění je pro něho dostatečným ponaučením.

Jako adekvátní za nenahlášení aktuální adresy považuje žalobce uložení pokuty a nikoli rovnou vyhoštění z území členských států Evropské unie, jež shledává zcela nepřiměřeným a naprosto neodpovídajícím následnému pobytu bez oprávnění v délce 17 dnů. Žalobce dodává, že by se nikdy nedopustil pobytu bez oprávnění vědomě či úmyslně. Připomíná, že o existenci rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu nevěděl, v důsledku čehož došlo k porušení zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítá, že nemá ve své zemi původu žádné rodinné vazby. Jestliže uvedl, že posílá do Nigérie nějaké zboží z trhů na Kolbenově ulici, pak to dle jeho názoru neznamená, že má v Nigérii více než jeden pracovní kontakt. Podotýká, že tvrdit více je pouhá spekulace, které se žalovaný v napadeném rozhodnutí evidentně dopouští. Žalobce dále poukazuje na protokol sepsaný dne 27. 8. 2013, kdy na otázku, zda je mu známa nějaká překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území ČR, výslovně odpověděl, že v Nigérii nemá žádné zázemí. Tato skutečnost je dána především tím, že žalobce již nemá žádnou žijící rodinu.

Žalobce upozorňuje také na fakt, že rozhodnutí o zrušení povolení přechodného pobytu bylo dne 22. 4. 2013 vydáno ze zcela nesprávného důvodu, a proto proti němu podal odvolání spolu s žádostí o navrácení lhůty. O tomto odvolání nebylo v době podání žaloby rozhodnuto, přesto však žalovaný zmíněnou skutečnost nebral v napadeném rozhodnutí úvahu.

Žalobce namítá, že uložením správního vyhoštění a následným nuceným vycestováním by byla porušena jeho práva, neboť má na území České republiky rozvinutý soukromý život a plní veškeré své zákonné povinnosti. Připomíná, že má právo na respektování soukromého života dle znění článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jenž zaručuje, že každý má právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce uvádí, že Evropský soud pro lidská práva při výkonu své rozhodovací praxe definuje soukromý život jako pojem zahrnující širší aspekty života jednotlivce než pouze život rodinný. Neomezuje se pouze na vnitřní život jednotlivce, nýbrž zahrnuje také právo osoby na formování a rozvoj vztahů s jinými osobami a také vztahů pracovních a obchodních. Žalobce namítá, že má na území ČR sociální vazby, má čistý trestní rejstřík, těší se dobré pověsti ve svém okolí a nikdy se nedopustil žádného trestného činu ani přestupku. Uložení správního vyhoštění z území České republiky je proto hrubě porušeno jeho právo na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého, osobního a rodinného života. Dodává, že toto právo je vyjma výše uvedených mezinárodněprávních dokumentů, garantováno rovněž i čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jež je součástí ústavního pořádku České republiky.

Žalobce má konečně za to, že v napadeném rozhodnutí nebylo bráno v potaz ust. §

174a zákona o pobytu cizinců, které v případě správního vyhoštění předpokládá nutné zohlednění zejména závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost sociálních vztahů, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Žalobce uzavírá, že v jeho případě nařízené vyhoštění není odůvodněné naléhavou společenskou potřebou a není ani proporcionální ve vztahu ke sledovanému legitimnímu cíli.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že je přesvědčen, že v průběhu správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce bylo postupováno v souladu jak s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, tak se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. Žalovaný popírá námitku žalobce, že by při posuzování přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona.

Žalovaný konstatuje, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by nebylo možno napadené rozhodnutí vydat, stejně jako nedoložil a ani neprovedl návrh na provedení důkazů, které by jeho obecné tvrzení o nepřiměřeném zásahu do soukromého, osobního nebo dokonce rodinného života, jednoznačně prokázaly. Žalovaný má za to, že ani v podané žalobě žalobce nezmiňuje, jaké konkrétní sociální vazby k jakým konkrétním osobám na území České republiky má, a zda to může doložit. Žalobce stejně tak neprokázal vazby na sdružení, spolek, klub, družstvo či jazykový kurz, do kterých by byl zapojen, aby podpořil svá tvrzení o sociálních vazbách v České republice. Také argumenty žalobce, že se těší dobré pověsti ve svém okolí, a že se opravdu snaží učit zdejšími zvyklostem, zůstaly dle žalovaného pouze v rovině obecných konstatování bez bližšího podložení, které by dostatečně specifikovalo a dokázalo úroveň integrace žalobce do české společnosti.

Žalovaný nesouhlasí ani s názorem žalobce, že se nemá kam vrátit a že nemá ani kam vycestovat. Poukazuje na závazné stanovisko Ministra vnitra České republiky čj. MV-8967-2/OAM-2014 ze dne 21. 3. 2014 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ev. č. ZS21763 ze dne 28. 8. 2013, která jsou součástí spisového materiálu, a z nichž vyplývá, že vycestování žalobce do země původu tedy Nigerijské federativní republiky, je možné. Žalovaný uvádí, že se otázkou návratu žalobce do jeho země původu v napadeném rozhodnutí řádně zabýval, kdy s odkazem na protokol o vyjádření účastníka správního řízení došel k názoru, že určité vazby v zemi původu žalobce nepřerušil, ba naopak tyto pravidelně udržuje. I přes to, že rodiče žalobce i všichni jeho rodinní příbuzní nežijí, má žalovaný za to, že nelze vyloučit, že by sociální vazby, které si až do věku 32 let v Nigérii vytvářel a upevňoval, byly jeho pobytem na území České republiky takovým způsobem přerušeny, že by nemohlo dojít k jejich obnově.

Konečně žalovaný závěrem svého vyjádření dodává, že v posuzovaném případě zájem státu na dodržování a ochraně právních předpisů převyšuje zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a provedené zkrácení doby vyhoštění na 6 měsíců, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území států Evropské unie, má žalovaný za to, že vydání napadeného rozhodnutí není nepřiměřené. Připomíná, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce porušil zákon o pobytu cizinců, když nenahlásil změnu svého stavu o zrušení manželství s občankou České republiky (rozsudek o rozvodu nabyt právní moci dne 11. 4. 2012), jak mu ukládá ustanovení § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců a nehlásil ani změnu místa pobytu dle ustanovení § 98 odst. 1 citovaného zákona. Druhým jmenovaným opomenutím sám žalobce způsobil, že mu rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu muselo být doručeno prostřednictvím ustanoveného opatrovníka. K situaci, kdy žalobce ve dnech od 15. 6. 2013 do 2. 7. 2013

neoprávněně pobýval na území ČR, tudíž došlo dle žalovaného jen a pouze na základě nezodpovědného jednání samotného žalobce.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce se dne 2. 7. 2013 dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, kde měl v úmyslu požádat o povolení k trvalému pobytu. Kontrolou v informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Na místo byla proto přivolána hlídka Policie České republiky, která žalobce zajistila v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Důvodem pro zrušení povolení k přechodnému pobytu, jehož byl žalobce držitelem byla skutečnost, že bylo rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2011 čj. 22C 464/2009 - 80 rozvedeno jeho manželství s paní M. Z. Z tohoto důvodu bylo Ministerstvem vnitra ČR přistoupeno k zahájení řízení o ukončení přechodného pobytu žalobce, neboť žalobcovo manželství s občankou Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství, přičemž manželství do zahájení řízení o rozvodu netrvalo ani 3 roky [srov. § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. V průběhu správního řízení o ukončení přechodného pobytu žalobce se nepodařilo zjistit jeho pobyt a proto mu byl v souladu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník, který oznámení o zahájení řízení převzal dne 30. 10. 2012. Zmíněné řízení bylo ukončeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 4. 2013 čj. OAM-2122-10/ZR-2012, kterým bylo povolení žalobce k přechodnému pobytu zrušeno a byl mu udělen výjezdni příkaz k vycestování s platností na 30 dnů. Uvedené rozhodnutí posléze nabylo právní moci dne 16. 4. 2013, v důsledku čehož pobýval žalobce od 15. 6. 2013 na území ČR nelegálně.

Ještě téhož dne, kdy byl žalobce zajištěn hlídkou policie, tj. 2. 7. 2013, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení na základě skutečnosti, že na území České republiky pobýval od 15. 6. 2013 do 2. 7. 2013 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dne 30. 9. 2013 bylo, Krajským ředitelstvím policie hl.m. Prahy vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-248472/ČJ-2013-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění vzhledem k faktu, že žalobce o ukončení povolení přechodnému pobytu nevěděl a dozvěděl se o něm teprve v době, kdy se dostavil na odbor azylové a migrační politiky za účelem dalšího řešení svého pobytového statutu. Uložení správního vyhoštění za dobu 17 dnů, kdy na území pobýval nelegálně, navíc žalobce považuje za neúměrně přísné.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V projednávané věci není po skutkové stránce sporu o tom, že žalobce dne 2. 7. 2013, kdy se dostavil na odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, nedisponoval žádným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území České republiky. Rovněž není sporné ani to, že žalobci bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož podkladem bylo právě rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce v době od 15. 6. 2013 (následující den po uplynutí 30denní doby k vycestování uložené rozhodnutím o zrušení povolení k přechodnému pobytu) do 2. 7. 2013 (den, kdy se žalobce dostavil na OAMP) pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

Rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu je jistě rozhodnutím, které významně zasahuje do hmotně právní sféry žalobce. V jeho důsledku totiž ztratil žalobce status osoby oprávněně pobývající na území České republiky a toto rozhodnutí bylo dále klíčovým podkladem pro uložení správního vyhoštění. V posuzovaném případě je proto nutno při rozhodování o správním vyhoštění vzít v úvahu nejenom právní, ale také skutkový stav.

Nelze přehlédnout, že žalobce v průběhu předchozích správních řízení nesplnil povinnosti, které mu jako cizinci pobývajícímu na území České republiky vyplývaly z ustanovení § 98 respektive § 103 zákona o pobytu cizinců, čímž zcela bez cizího zapříčinění vyvolal řetězení událostí, na jejichž konci stojí jeho správní vyhoštění na dobu půl roku. Soud má za to, že nemůže být kladen k tíži správním orgánům fakt, že za situace, kdy jim nebylo známo místo skutečného pobytu žalobce a nebylo možno doručovat na adresu, kterou sám žalobce uváděl, postupovaly procesně legálním způsobem a takto nepřítomnému a nekontaktnímu účastníku řízení ustanovily zástupcem opatrovníka.

Na základě výše uvedeného je proto na místě závěr o tom, že v případě žalobce byly dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Příčinou je kromě již zmíněného rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu žalobce především jeho jednání, kterým nerespektoval povinnosti, které mu jako cizinci pobývajícímu na území České republiky ukládá zákon o pobytu cizinců.

Výše uvedené skutečnosti však správní orgány nezbavují povinnosti posoudit v řízení o správním vyhoštění jeho možné dopady do soukromého a rodinného života cizince. Právě tímto směrem směřoval žalobce svou druhou žalobní námitku, když tvrdil, že žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně hrubě porušili jeho právo na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého, osobního a rodinného života.

Ani s touto námitkou se však zdejší soud po náležitém uvážení neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ob stojí z pohledu řádného posouzení dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Důvodem, pro který soud výše uvedený závěr učinil je především fakt, že žalobce veškeré narušení svého soukromého a rodinného života namítal pouze ve velmi obecné rovině, aniž by kdykoliv v průběhu správního řízení doložil konkrétní vazby na území České republiky. Za této situace nelze žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, pokud míře žalobcovy integrace do české společnosti nepřisvědčili v rozsahu, který on sám předestřel. Za

dané situace mohly být jen obtížně vymezeny konkrétní dopady do soukromého nebo rodinného života žalobce. Snazší bylo ze strany správních orgánů hodnocení délky pobytu žalobce na území České republiky, které také nebylo opomenuto a v této souvislosti bylo rovněž váženo, že žalobce žil v České republice od svých 32 let, přičemž celý předchozí život strávil v Nigérii. Lze do jisté míry souhlasit s žalobcem, že si správní orgány ohledně vazeb žalobce v zemi jeho původu domýšlely, přesto však vycházely i ze spolehlivě zjištěných skutečností, jakými byly svatba žalobce uzavřená v Nigérii či žalobcova tříměsíční návštěva Nigérie v roce 2008. Je zřejmé, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí svého původu, avšak v případě žalobce nebyly shledány natolik intenzivní vazby na Českou republiku, aby zájmy jednotlivce na pobytu zde převážily nad opačnými zájmy státu.

Z rozhodnutí správních orgánů a jejich odůvodnění plyne, že provedly dostatečná skutková zjištění k ověření tvrzení žalobce o jeho soukromých a rodinných poměrech a nenalezly společenské a kulturní vazby, jejichž zpřetrháním by mohl dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Výše uvedenému přisvědčuje dále také fakt, že žalobce nemá žádnou stálou práci a pracuje pouze tzv. brigádně.

Soud stejně tak nesdílí názor, že by informace ohledně bývalé manželky a úvahy učiněné nad účelovostí jejich manželství správním orgánům nepříslušely. Naopak z hlediska hodnocení potenciálního zásahu správního vyhoštění do života žalobce jde o relevantní aspekt a to tím spíše, že přechodný pobyt žalobce byl získán právě na základě zmíněného manželství. V jeho rámci spolu manželé ani nesdíleli společnou domácnost a žaloba o rozvod manželství byla podána již po dvou letech a necelých třech měsících od svatby. Jestliže pak osoba manželky, která byla v době vydání napadeného rozhodnutí již dvakrát rozvedená (manželé byli dva různí Nigérijci) a zároveň byla matkou tří dětí, jejichž otcové byli dva další cizinci, zmíněnou nejistotu o účelovosti manželství dále prohlubuje, nelze danou úvahu správním orgánům vytýkat a v žádném případě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Přiměřenost zásahu správního vyhoštění řeší § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dle názoru soudu byly správními orgány obou stupňů výše uvedené aspekty zohledněny a s ohledem na skutkový stav soud přisvědčil také korekci doby vyhoštění, jež provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Před soudem neobstojí ani námitka žalobce, kdy upozorňoval na fakt, že proti rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu podal odvolání spolu s žádostí o navrácení lhůty, o němž nebylo ani v okamžiku podání žaloby stále rozhodnuto. Z hlediska právě posuzované věci představovalo pravomocné rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu podstatný podklad napadeného rozhodnutí, a žalobcova žádost o prominutí zmeškání lhůty pro odvolání na skutkovém stavu nic podstatného neměnila.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu s právními předpisy.

Soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který měl žalobce svým jednáním ohrožovat, a na straně druhé zásah do jeho soukromého a rodinného

života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 6 měsíců a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR, na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobci byla usnesením soudu čj. 1A 18/2014 - 31 ze dne 30. 5. 2014 ustanovena tlumočnice z jazyka anglického, která se účastnila jednání ve věci před zdejším soudem, jež se konalo dne 19. 6. 2014. Soud dle § 17 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., přiznal tlumočnicki odměnu za tlumočnický úkon – 2 hodiny ústního překladu z jazyka českého do jazyka anglického ve výši 350,- Kč, celkem tedy 700,- Kč. Tlumočnice soudu prokázala, že je plátcem DPH, a proto se celková částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby na 847,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně